

Een Weerzien.

brief en een pakje, al vroeg gebracht door meneer Heerlen, zei de meid. In 't pakje zat *de Kleine Johannes*, 't boek dat hij haar den vorigen dag 's middags beloofd had. In 't vale, onzekere weifellicht van den vroeg-wintermorgen las ze zijn brief, die zóó luidde:

Lieve Marie,

't Is twaalf uur, en voor ik naar bed ga, wil ik je nog schrijven. Weinig woorden maar, een opheldering over mijn doen, mijn vreemde doen. 't Is misschien dwaasheid van me, je te willen zeggen, wat ik denk, dwaasheid omdat alles wat ik doe en denk voor mijzelf vaak zoo raadselachtig, zoo onontleedbaar is... 't Is nu zoo stil om me heen! Moeder is pas hier geweest om me goeden nacht te kussen. Morgen vroeg moet ik weg en die scheiding, voor zoolang weer, doet haar innig leed. Arme, lieve moeder... Nu is 't stil in huis en buiten... Den heelen avond al is 't zoo vreemd geweest in mijn borst en mijn hoofd. Toen ik had theegedronken, ben ik naar buiten gegaan, en alleen heb ik gedwaald over de verlaten wegen. 't Had met sneeuwen opgehouden, zachtblauw werd langzamerhand de hemel en hier en daar kwamen sterren te voorschijn, als lichtjes die werden ontstoken. De licht-bevroren sneeuw kraakte onder mijn schoenen; alles om me heen, de velden en de takken, twijgen en bladeren, beladen met sneeuw en die zacht-ruischend stuif-ritselden, als ik ze even aanraakte met mijn wandelstok, alles werd van een onnatuurlijke geslepenheid, als gekristalliseerd, onder den wit-blauwigen vloed van 't overstromende maanlicht... Ik liep te peinzen over mijn jong leven, dat al zoo vol is geweest van desillusie en verdriet... O, eene is er, die mij wil en kan begrijpen, die weet, dat mijn daaglijksch doen zoo verre ligt van mijn innig denken, en dat ben jij, Marie... Is 't niet, dat, als we samen zijn, ik anders word, mijn stem en mijn woorden zich verteederen en verzachten? Heb je mij ooit *lollig* gezien, als we samen waren? Spreken we niet, als we samen zijn, 't liefst over die dingen, waarover nooit gesproken wordt als de menschen *gezellig* bij elkaar zitten op die ellendige zoogenaamde avondjes en partijtjes? O, ik verwensch ze om hun onbeduidendheid,

die feestjes, om hun verslechting van alles wat goed is en schoon. Als op zoo'n avondje eens iemand zichzelf vergeet, de domme! en in verrukking begint te spreken over een mooi boek of gedicht, of enthousiast durft te prijzen een daad, die strijdt met 't conventioneel fatsoen, hoe kijken ze dan naar hem met verbazing of spot. 't Is een zonderling, een gek, een dreamer of iets dergelijks. O, ze zijn zoo bang, de menschen, een weinig te toonen van wat er dieper schuilt in hun ziel. Als 't er nog schuilt, want bij de meesten wordt 't er vroeg verstikt door 't onkruid van 't uitwendig vertoon. Gelukkig daarom hij, bij wie de schoone plant opgroeit, die ze in zich weet, bloeiend en hoog, tot vreugde van zijn leven... Jaren leven ze naast elkaar voort, die menschen, ze hebben kaartavondjes, ze babelen over politiek, huishouden, andere menschen en 't weer. Een kleine onaangenaamheid doet hun zeepbel van vriendschap uiteenspatten, en 't zijn vreemden van elkaar geworden, die elkaar nooit schijnen gekend te hebben... En ik vrees, dat ikzelf zal worden als zij, wetende, dat ik nu al dikwijls zoo ben. Ik bedoel niet, dat ik soms behoefte heb vroolijk en uitgelaten te zijn, te stoeien, te lachen en te schertsen. Dat is een natuurlijk opwellend gevoel. Maar ik bedoel dat sarcastische, dat bespotten van de menschen, dat air van scherpe geestigheid. Je hebt mij eens gezegd, Marie, dat je meende, dat 't een masker was, dat ik onmogelijk zóó kon zijn, zonder huichelarij. Toen je dat zei, Marie, hadt je niet ongelijk. Zóó ben ik in werkelijkheid ook niet. Ik ben eerder geneigd tot zachtheid en melancholie. Maar de vrees te zullen toonen, hoe ik ben, doet mij scherp en soms hatelijk zijn, de vrees, dat ze zullen bespotten mijn liefste gedachten. Begrijp je mij nu, Marie? Je weet 't, je moet 't weten, dat mijn neigingen zich keeren tot wat zacht en lief is. Een vroolijke kinderstem kan mij soms gelukkig maken voor uren lang, een ruiker geurende bloemen in mijn kamer vult die met lichtende vreugde... O, dat alleen dit gevoel: de liefde voor 't reine en 't zachteere, mocht zijn in mijn ziel! Maar grooter en sterker, want alles omvattend, is er de liefde voor 't schoone in al zijn vormen.